

penge for 8 Uger med paa Rejsen. Jeg tror ikke, man med Føje kan paastaa, at Pant-haverens Stilling bliver forbedret ved en saadan Ordning. Men hvis man dog kunde sige, at Egendets Stilling blev væsentlig forbedret, saa fik det maaske endda gaa med Pant-haveren, som det kunde; men jeg ser heller ikke, at der ved den Fortrinsret, man vil give Egendet, staves nogen sikker Udgang for det til at faa den det tilkommende Løn betalt. Efter Forslaget kan nemlig Egendet først gøre sit Krav gældende, naar „Egendeforholdet ophører“, det vil sige det med Husbonden indgaaede Egendeforhold. Naar der f. Eks. gøres Udlæg i en Ejendom i Begyndelsen af et Halvaar, og Husbonden vil beholde sit Egende, er dette bundet over for ham og kan ikke gøre Krav paa Betaling af Løn, førend Halvaaret er udløbet, og naar det da ingen Løn kan faa og vil gøre sin Fortrinsret i det sammen med Ejendommen pantsatte og ublagte Løsøre gældende, kan det let hænde, at det forgæves maa se sig om efter det Løsøre, som i fortrinlig Grad skulde tjene til Dækning af dets Tilgodehavende. Egendet kan jo nemlig efter Forslaget kun holde sig til det paagældende Løsøre, saa længe det er i Ejersens eller Udlægshaverens Besiddelse; men sæt nu, at Udlægshaveren ikke har ventet med Auktionsens Afholdelse, men har bortsolgt det hele — hvilket som oftest vil være Tilfældet — saa er dermed Egendets Ret efter Forslaget bleven til Nil. Jeg kan derfor ikke se, at man ved Forslagets § 4 vil komme til at yde Egendet nogen egentlig nærværdig Hjælp. Jeg indrømmer, at § 3 kan i Fremtiden faa nogen Betydning for Egendets Stilling i Konkursboer, og af den Grund vil jeg ikke stemme mod Lovforslaget; men noget væsentligt naar man ikke ved denne Lov. Jeg vil trods Antydninger fra d. æ. Ordførers Side gaa ud fra, at han dog ikke for Alvor mener, at man er uvillig stemt mod, at Egendet hjælpes til en bedre Retssstilling, fordi man søger at fjerne Uklarheder og tillader sig at gøre opmærksom paa, at der ved det foreliggende Forslag kun i en meget forsvindende Grad naas noget af det, der opstilles som Maal.

Dalsgaard: Den ærede Ordførers Forsvar for sit Forslag over for den Kritik, jeg tillod mig at fremkomme med, da jeg før havde Ordet, forekom mig ganske overordentlig svag. Min Kritik gik jo ud paa at paavise, at Forslaget vilde kunne faa ret uheldige Følger over for Landejendommens Realkredit. Den ærede Ordfører havde ikke andet dertil at sige, end at det kun vilde være saa

overordentlig sjældent, at de Grænser, der ere satte for Egendets Ret, Egendets Krav paa Løn tilbage i Tiden og fremad i Tid, i alt to Aar — en Forstaaelse alle Parter ere enige om — og Kostpenge i 8 Uger, bleve saa sjældent naaede, at det ikke vilde kunne tænkes at faa nogen nærværdig Indflydelse over for Realkrediten. Deri tror jeg, den ærede Ordfører ser fuldstændig fejl. Jeg tror, at det ærede Medlem for Køge (Alberti), der har virkelig Kendskab og ogsaa praktisk Kendskab til den Slags Forhold, ser meget sundere og ædrueligere paa Tingene end den ærede Ordfører. Jeg skal i den Henseende gøre opmærksom paa nogle Udtalelser af det ærede Medlem for Køge ved 2den Behandling om et andet Forhold. Det, der stod for det ærede Medlem som det farligste, var dette, om Egendet kunde rejse, saa snart Udlægshaveren overtog Pantet til Brugelighed. Det ærede Medlem mente jo ikke, skal jeg i Parentes bemærke, ligesom det ærede Medlem for Stubbeboing (N. S. Larsen), at Egendet har en saadan Ret. Den ærede Ordfører, som jo dog nu i Løbet af denne Samling maa antages at have spekuleret adskilligt over den Ting, mener derimod det modsatte, og hvad der siger endnu mere, den højtærede Justitsminister er i saa Henseende enig med den ærede Ordfører, de to mene begge, at, saa snart Udlægshaveren overtager Pantet til Brugelighed, har Egendet Ret til at forlade Ejendommen. Det var det, som stod for det ærede Medlem for Køge (Alberti) som det farligste, og han siger derom, Tidenden Sp. 4876: „I det givne Tilfælde vil det kunne koste 1—2—3,000 Kr., derfor maa vi ublaane saa meget mindre for at være visse paa at være paa den sikre Side“; og han siger lidt længere nede paa den samme Spalte: „Det vil da naturligvis komme til at gaa ud over de mange — det er vel de allerfleste — der aldrig ville komme i den Situation, at der bliver gjort Udlæg hos dem. Men Muligheden er der, og denne Mulighed maatte den, som skulde ublaane Penge i faste Ejendomme og navnlig Landejendomme, i hvert enkelt Tilfælde tage Hensyn til ved et rimeligt Fradrag i det Beløb, han vil ublaane.“ Saadan ser det ærede Medlem for Køge, der er meget godt kendt ogsaa i Praksis med den Slags Forhold, paa denne Sag. Derfor tror jeg ikke, vi kunne slaa os til Ro med den Opfattelse, den ærede Ordfører gjorde gældende, at da det rimeligvis kun vil blive saa Tilfælde, hvor de omtalte videste Grænser med Hensyn til Egendets Fordring paa Løn og Kostpenge, vilde blive fuldt ud naaede, saa vil Forslaget ikke kunne tænkes at faa videre